

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **J. S. C.**, zastoupená Mgr. Umarem Switatem, advokátem, sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2021, č. j. CPR-764-3/ČJ-2021-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2021, č. j. 20 A 4/2021 - 18, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobkyně **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatelky a potvrdila prvostupňové rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 1. 11. 2020, č. j. KRPA-260623-41/ČJ-2020-000022-ZSV, kterým bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu tří let. Doba k vycestování byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Stěžovatelka společně s kasační stížností podala návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, v němž uvedla, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí pro ni budou znamenat nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. V jejím případě rovněž není dán rozpor s důležitým veřejným zájmem. Újmu, která jí může v důsledku realizace správního vyhoštění vzniknout, stěžovatelka spatřovala v „rozbití“ rodinného vztahu, neboť žije na území České republiky společně se svým druhem indické státní příslušnosti, postaveným na roveň života manželského. S ohledem na intenzitu vztahu s druhem, vzájemnou závislost,

délku soužití a nemožnost realizovat rodinný život v zemi původu, představuje napadené rozhodnutí nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky a jejího druhu.

[3] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila nesouhlas. Poukázala na skutečnost, že stěžovatelka tvrdí újmu, která by jí mohla vzniknout rozbitím nejbližšího rodinného vztahu. Za ten zřejmě považuje vztah se svým druhem, který je rovněž státním příslušníkem Indické republiky a k pobytu na území České republiky nedisponuje žádným pobytovým oprávněním. Žalovaná uvedla, že společné soužití mohou stěžovatelka a její druh realizovat kdekoli, kde budou mít oba povolen pobyť, nikoli výhradně na území České republiky.

[4] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení podaného návrhu a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě naplněny.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalované usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[7] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním následujících objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Dále je třeba uvést, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter výjimky z pravidla, že žaloba či kasační stížnost odkladný účinek nemají, a měl by tak být přiznáván pouze v případech, které svou specifickou povahou takový postup odůvodňují. Je-li přiznání odkladného účinku výjimkou, znamená to (mimo jiné), že újma, která žadateli hrozí, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, tedy taková, která odůvodňuje, aby v konkrétním případě nebylo pravidlo, že žaloba (resp. kasační stížnost) odkladný účinek nemá, nebylo výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod [65], či ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod [25]).

[8] V souvislosti s posuzováním újmy hrozící stěžovateli Nejvyšší správní soud uvádí, že důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatelky oproti jiným osobám

pokračování

jsou zásadně individuální, závislé na osobě stěžovatelky a její konkrétní situaci. Povinnost tvrdit vznik újmy má proto stěžovatelka, zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu, což stěžovatelka v tomto případě učinila. V návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdila, že výkon napadeného rozhodnutí by pro ni znamenal újmu spočívající v „rozbití“ vztahu s druhem.

[9] Jak ovšem uvedl Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 Azs 203/2019 - 18, bez dalšího zpravidla nepostačuje, je-li hrozba nenahraditelné újmy spatřována v nuceném opuštění území České republiky. Aby mohlo být návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno, je nutno, aby k existenci pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění přistoupily další okolnosti (např. skutečnost, že v České republice pobývají také nezletilé děti cizince, jako tomu bylo např. ve věci rozhodované Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Azs 88/2018). Tato další okolnost však není v nyní posuzovaném případě dána.

[10] Stěžovatelka neuvedla okolnosti takového charakteru a intenzity, které by svědčily o tom, že její situace patří mezi ty ojedinělé případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen; a ani Nejvyšší správní soud takové okolnosti z obsahu spisů nezjistil. Hrozbu nenahraditelné újmy stěžovatelka spatřuje v nuceném opuštění území České republiky, v jehož důsledku může dojít k ukončení vztahu s jejím druhem. Tato stěžovatelčina tvrzení však dle Nejvyššího správního soudu sama o sobě nepostačují k přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti. Druh stěžovatelky (stejně jako stěžovatelka) je státním příslušníkem Indické republiky a ani on, ani stěžovatelka nedisponují žádným oprávněním k pobytu na území České republiky. Žalované tak je možno přisvědčit, že stěžovatelce a jejímu druhovi nic nebrání v tom, aby společné soužití realizovali kdekoli, kde budou mít oba pobyt povolen. Faktické pobývání na území České republiky není svou povahou jedinečné, nenahraditelné ani natolik specifické, aby do něj bylo možno zasáhnout až podle toho, bude-li v soudním řízení potvrzeno, zda rozhodnutí o vyhoštění cizince před správními soudy „definitivně“ obstojí. Pouze v některých případech, podle konkrétních okolností, má setrvání cizince na území dostat přednost před naplněním tohoto (obecně vzato předstižně vykonatelného) rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 Azs 273/2017 - 19). V souzené věci však Nejvyšší správní soud tyto okolnosti neshledal.

[11] U stěžovatelky pak v případě nuceného opuštění České republiky sice dojde k poukazovanému zásahu do právní sféry v podobě ztížené možnosti osobně se účastnit probíhajícího řízení o kasační stížnosti, v jejím případě se však nejedná o újmu citelnou a nenahraditelnou, neboť je v řízení zastoupena advokátem. V kasačním řízení nadto není pro uplatnění práva na projednání věci zpravidla nutná osobní přítomnost stěžovatele (§ 109 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud stěžovatelčině návrhu nevyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal, neboť není naplněna již první z výše uvedených zákonných podmínek.

[13] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že z rozhodnutí o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak

bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu